

Naj rože zasadim na grob prerani...

V spomin umrlemu prijatelju H. Petričku.

Zložil Brojčan.

1.

Naj rože zasadim na grob prerani,
ko cvetje trosi krog pomlad kipeča;
odšla je proč od mene sladka sreča,
veseli upi ž njo so pokopani.

Prijatelj blagi, ni te več med nami!
Ti zvesti, mili drag, je li mogoče,
da spavaš že v tihotni groba jami?

Dvanajsti maj! — — — Spomin me znova rani
in srčna rana bolj in bolj se veča:
razviti cvet — ob njem mrliška sveča —
ah, duše se polasča čut neznani!

Ne vzdramijo solzé te grenko-vroče,
ki lijejo po licih skrbni mami,
in nam zaman srcé za tabo joče — — —

2.

Umrli si, mili moj, podoben roži,
ki jedva se odpre in že odpade,
popotnik zre usehne liste mlade,
za cvetom nežnim se mu bridko toži.

O vem, da nisi ljubil zemske hvale,
ljubitelj vdani, vem, si bil resnice,
za smotre vnet, za večne ideale.

Kako srcé naj v prsih se ne óži,
ko vidi pokopane solnčne nade:
vrline tvoje in duha zaklade
radóstno hvalil je sodnik najstrožji.

Sedaj, ko grob mi vzel je bratsko lice,
tem ljubša vstaja slika duše zale,
nezabni vzor ljubezni in pravice.

3.

Ne gré, ne gré bridkost mi iz spomina,
ko videl sem, kako ljubeča mati
potrta plaka . . . O da mogel dati
nesrečni vdovi spet nazaj bi sina! —

Potihni tožba! Kaj mu motiš spanje!
Prehodil v hipu je življenja cesto,
odšel v presrečni dom na pirovanje,

Zaklad zakrila groba nam temina,
izguba grenka: moram žalovati,
nič več ne veselé me žarki zlati
globoko v srcu spava bolečina! — —

odšel Resnico gledat v Večno mesto — — —
Pozemske bolečine — kratke sanje! —
Na svidenje tedaj, o srce zvesto!

